וְאִשָּׁה אַחַת צָעֲקָה אֶל אֱלִישָׁע

ט"ו כסלו תשפ"ז – 25.11.26

וְאִשָּׁה אַחַת מִנְּשֵׁי בְנֵי הַנְּבִיאִים צָעֲקָה אֶל אֱלִישָׁע לֵאמֹר: עַבְדְּךָ אִישִׁי מֵת, וְאַתָּה יָדַעְתָּ כִּי עַבְדְּךָ הָיָה יָרֵא אֶת ה', וְהַנֹּשֶׁה בָּא לָקַחַת אֶת שְׁנֵי יְלָדַי לוֹ לַעֲבָדִים.

וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ אֱלִישָׁע: מָה אֶעֱשֶׂה לָךְ? הַגִּידִי לִי מַה יֶּשׁ לָךְ בַּבָּיִת?

וַתֹּאמֶר: אֵין לְשִׁפְחָתְךָ כֹל בַּבַּיִת כִּי אִם אָסוּךְ שָׁמֶן.

וַיֹּאמֶר: לְכִי שַׁאֲלִי לָךְ כֵּלִים מִן הַחוּץ, מֵאֵת כָּל שְׁכֵנָיִךְ, כֵּלִים רֵקִים אַל תַּמְעִיטִי.

וּבָאת וְסָגַרְתְּ הַדֶּלֶת בַּעֲדֵךְ וּבְעַד בָּנַיִךְ, וְיָצַקְתְּ עַל כָּל הַכֵּלִים הָאֵלֶּה, וְהַמָּלֵא תַּסִּיעִי.

וַתֵּלֶךְ מֵאִתּוֹ, וַתִּסְגֹּר הַדֶּלֶת בַּעֲדָהּ וּבְעַד בָּנֶיהָ, הֵם מַגִּשִׁים אֵלֶיהָ וְהִיא מוֹצָקֶת.

וַיְהִי כִּמְלֹאת הַכֵּלִים וַתֹּאמֶר אֶל בְּנָהּ: הַגִּישָׁה אֵלַי עוֹד כֶּלִי, וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ: אֵין עוֹד כֶּלִי. וַיַּעֲמֹד הַשָּׁמֶן.

וַתָּבֹא וַתַּגֶּד לְאִישׁ הָאֱלֹהִים, וַיֹּאמֶר: לְכִי מִכְרִי אֶת הַשֶּׁמֶן וְשַׁלְּמִי אֶת נִשְׁיֵךְ וְאַתְּ וּבָנַיִךְ תִּחְיִי בַּנּוֹתָר.

מלכים ב' ד, א-ז

כשם שצועק ב"יחידות" על ריחוקו מאלוקים חיים, כן ויותר מכן כל נשמה בעלותה בלילה צועקת בקול מר על ריחוקה מאלוקים חיים.

ואמר [אדמו"ר הזקן] על הפסוק "ואשה אחת מנשי בני הנביאים":
"אישה" היא בחינת נשמה, הנקראת "אישה יראת ה'".
"אחת" – אשר היא אחת עם ה'.
"מנשי בני הנביאים" – שהיא מענין הנבואה. שענין הנבואה מלשון ניב שפתיים, שמקבלים מבחינת דבר ה'. כן כל נשמה היא כלי-קיבול לקבל השגות וגילויי אלוקות.
"צעקה אל אלישע" – מלשון "וישע ה' אל הבל", ופירושו: שע אלי!
"עבדך אישי מת" – "אישי" הוא **אש י**, שבחינת אש יו"ד, שהיתה אצלי בהתלהבות ובהתלהטות אהבה ברשפי אש להיכלל ולהתבטל בבחינת יו"ד – מת אצלי.
"ואתה ידעת כי עבדך היה ירא את ה'" – **ירא** אותיות **יאר**, פירוש שהיה בו כוח להוסיף תוספת אור בהויה.

"והנושה בא לקחת את שני ילדי לו לעבדים" – "הנושה" מלשון כי "נשני אלוקים" בראשית מא, נא היינו הנפש הבהמית שהיא משכחת אותי מאלוקות.
"שני ילדי" הם דחילו ורחימו [יראה ואהבה]. והוא רוצה שיהיו לו לעבדים, לאהבות זרות – תאוות הגוף, וליראות זרות – פן יחסר לחמו.

"ויאמר אליה אלישע הגידי לי מה יש לך בבית, ותאמר אין לי לשפחתך כל בבית כי אם אסוך שמן" – פירוש, שאין לה כי אם עצם נקודת הנשמה.

"ויאמר... כלים ריקים..." – פירוש כמאמר הזוהר ח"ג קסח א רַב מְתִיבְתָּא, נָחִית וְגַלֵּי מִמָּה דְּשָׁמַע לְעֵילָּא, מִלָּה חֲדָא גַּלֵּי וְלָא יַתִּיר. אָעָא דְּלָא סָלִיק נְהוֹרֵיהּ, יְבָטְשׁוּן בֵּיהּ וְאַנְהִיר. גּוּפָא דְּלָא סַלְקָא בֵּיהּ נְהוֹרָא דְּנִשְׁמְתָא, יְבָטְשׁוּן בֵּיהּ, וִיסַלֵּק נְהִירוּ דְּנִשְׁמְתָא, וְיִתְאַחֲדוּן דָּא בְּדָא לְאַנְהָרָא – שזהו ענין "כלים ריקים", להתבונן הרבה איך הוא בלי דעת במוח ובלי דחילו ורחימו בלב, ויתמרמר מאד על ריחוקו, ויצעק אל ה' על ריחוקו מאלקים חיים מקור החיים.

ואחר כך יבוא ל"יתרון האור מן החושך" קהלת ב, יג. כי באמת לאמיתה יש יתרון לאור כשהוא בא מן החושך דוקא. וזהו "ואת ובנייך תחיי בנותר" – ב"יתרון האור מן החושך". כן יזכנו ה' וכן יהי רצון, אמן!

על פי רבי שניאור זלמן מלאדי, בעל ה"תניא" (1745–1812) / בתוך: מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים